

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΑΡΓ. ΠΟΥΛΙΟΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Υψηλάντου 17. Καλλιθέα Τ.Κ. 176-75

Τηλ: 210-94.09.788 Fax: 210-94.03.168

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Το Γυμνάσιο της Πάρου μεταπολεμικά (1945) ήταν ημιγυμνάσιο. Είχε πρώτη και δευτέρα τάξη. Δεν είχε τρίτη. Ο αδελφός μου Νικόλαος και σημερινός γιατρός, Παθολόγος- Καρδιολόγος, πρέπει να φύγει από την Πάρο και να πάει σ' άλλο Γυμνάσιο. Πλησιέστερα είναι της Σύρου και της Νάξου. Εκεί πήγαιναν και τ' άλλα Παριανόπουλα. Ο Πατέρας μου, στην Αθήνα, στην Καλλιθέα έχει δυο εξαδελφάδες. Την Άννα και τη Μαρίκα. Οι εκλεκτές αυτές αείμνηστες Θείες δεχθήκανε να μας φιλοξενήσουν. Δεχθήκανε και εμένα. Κοντά στο βασιλικό ποτίστηκε και η γλάστρα. Έτσι από τον Οκτώβριο του 1946, τα δυο αδέρφια, Νίκος και Γιώργος έγιναν Καλλιθεάτες. Και οι δυο μας γίναμε επίσημα Καλλιθεάτες. Είμαστε επίσημα, στα μητρώα του Δήμου Καλλιθέας και ίσως είμαστε παλαιότεροι ή οι γεροντότεροι ή μάλλον οι νέοι προκεχωρημένης ηλικίας.

Επίνειο της Καλλιθέας ήταν και είναι η παραλία των Τζιτζιφιών. Απέραντη παραλία. Αρχίζει από τον Ξηροτάγαρο (Φλοίσβο) και τελειώνει στον Ιλισσό. Στα μάτια τα δικά μου τότε ήταν της Πάρου ο Μώλος, ο Λογαράς και ο Λολαντώνης. Αυτή η παραλία ήταν γεμάτη βάρκες και καΐκια. Δεκάδες οι ψαράδες. Ήταν το Πίσω Λιβάδι της Πάρου. Κάθε πρωί, γύρω στις 10 ερχόταν η τράτα, η ορθότερα «Η ΜΕΡΟΤΡΑΤΑ» (την ρίχνανε μέρα και την βγάζανε μέρα). Έφερνε το μαριδάκι του Φαλήρου. Ψάρι μαύρο και σπαρταριστό. Από τη σακούλα της τράτας και στο τηγάνι. Σπίτια δεν υπήρχαν. Σε κάποιο σημείο της παραλίας ήταν ο Ναυτικός Όμιλος Τζιτζιφιών και απέναντι ο Ιππόδρομος. Η παραλία αυτή ήταν ο πιο κοντινός χώρος αναψυχής των Αθηναίων.

Με το πέρασμα του χρόνου οι οικοδομικές ανάγκες γίνανε πιεστικές. Στην παραλία αυτή κτίστηκε μια μονάδα της Πολεμικής Αεροπορίας. Η Σμηναρχία της 127 Αεροπορικής Βάσεως.

Όταν πήγα στρατιώτης η Πατρίδα μου έκανε την τιμή και με επέλεξε, στην Πολεμική Αεροπορία Οικονομικό Ανθυποσμηναγό (εδάφους). Η τύχη θέλησε να τοποθετηθώ (1957) σε μια ένδοξη πτέρυγα της Αεροπορίας μας, στη Θεσσαλονίκη, στην 113 Πτέρυγα Μάχης (ΣΕΔΕΣ). Η Πτέρυγα αυτή είχε ότι πιο επίλεκτο τμήμα νέων ιπταμένων. Την μονάδα μου αυτή την αγάπησα πολύ. Αλλά και την ωραία Θεσσαλονίκη.

Στο Γενικό Επιτελείο της Αεροπορίας, την ίδια εποχή υπηρετούσε ο μόνιμος υποσμηναγός, από της Λεύκες της Πάρου, φίλος και συμμαθητής, Ζαχαρίας Καστανιάς. Τυχαία τον συνάντησα και του ζήτησα να φροντίσει να μετατεθώ, στην Αθήνα και μάλιστα στο Φάληρο, στην 127 ΣΑΒ.

Ο εκλεκτός συμπατριώτης και φίλος σ' ένα μήνα με μετέθεσε, στην 127. Τις ημέρες εκείνες απολυόταν, από τη μονάδα αυτή ένας οικονομικός αξιωματικός, ο Χρήστος ο Κανελάκης. Στην 127 συμπλήρωσα τη στρατιωτική μου θητεία, 39 μήνες και απολύθηκα, γεμάτος υπηρηφάνεια. Ευχαρίστως ξαναπηγαίνω.

Ξαφνικά η μονάδα μετεφέρθει, στο ΧΑΣΑΝΙ (Ελληνικό) και τα κτήρια γκρεμιστήκανε, γκρεμίζοντας και εμένα τα αισθήματα μου. Τώρα εκεί αναγερθήκανε βάρβαρα και κακόγουστα κτίσματα. Η περιοχή έχει αλλάξει. Η «ΜΕΡΟΤΡΑΤΑ» έχει χαθεί. Οι ψαρόβαρκες και τα ψαροκάϊκα παρελθόν. Τη θέση τους την πήραν τα κότερα και τα σκάφη πολυτελείας.

ΕΥΤΥΧΩΣ, το επαναλαμβάνω ευτυχώς, στη θέση που ήταν οι ψαρόβαρκες και τα ψαροκάϊκα, η 127 ΣΑΒ, η μονάδα μου, ευτυχώς τώρα εκεί είναι «ΦΟΥΝΤΑΡΙΣΜΕΝΟ» το ενδοξότερο ΘΩΡΗΚΤΟ της Ελληνικής Φυλής, το πολεμικό μας καράβι ΑΒΕΡΩΦ.

Δεν βρίσκω λόγια για να γράψω γι' αυτό το θρύλο, που δεν γνώρισε ήττα. Που δεν έκανε ποτέ πίσω. Που ελευθέρωσε τον σκλαβωμένο νησιωτικό Ελληνισμό. Που έκανε το Αιγαίο Ελληνική λίμνη. Που μάντρωσε για 10ετίες τον τουρκικό στόλο στα Δαρδανέλια. Που οπτόταν ξεμύτισε έφαγε τα μούτρα

του. Ας όψονται οι μισέλληνες ανθέλληνες, γραικύλοι και εθνομηδενισταί. Να έχουν την κατάρα του ΕΘΝΟΥΣ, τη δίκιά μου και του ΗΡΩΑ Πατέρα μου Ανάργυρου.

Κάθε φορά που θα πάω η ψυχή μου γονατίζει μπροστά στις ψυχές αυτών που έφυγαν, για την Ελλάδα μας και μαζί μ' αυτούς πολέμησε και κινδύνευσε, αλλά επέζησε ο ήρωας Πατέρας μου, σε άλλο καράβι. Το ΑΛΚΥΩΝ. Δικαίως η Ελληνική Πολιτεία αναγνώρισε τις ηρωικές προσφορές του. Το ΑΛΚΥΩΝ ήταν μικρό πολεμικό ,ταχύπλοο, συνοδείας και αναγνωρίσεως. Ανεξαρτήτως ΜΠΟΦΟΡ έπρεπε να βγει στο πέλαγος, γινόταν υποβρύχιο και ξανάβγαине επάνω.

Το Υπουργείο Ναυτικών του απένειμε Δίπλωμα Μεταλλίου Νίκης (το μετάλλιο χάθηκε). Έχω όμως το δίπλωμα και με κάνει υπερήφανο ΓΡΑΚΥΛΟΙ.

Όλα τα πρωινά μου στέκομαι μπροστά στη φωτογραφία του και του ζητάω την ευχή του και πιστεύω ότι θα μου την στέλνει.

Με δάκρυα Σεβαστέ Μου Πατέρα σταματάω το γράψιμο.

Αδιάφοροι Έλληνες πάρτε τα παιδιά Σας, τα εγγόνια σας, τους φίλους σας και να πάτε στο Φάληρο, στον ΑΒΕΡΩΦ.

ΚΑΛΛΙΘΕΑ, 10.12.2015

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΠΟΥΛΙΟΣ
ΕΠΙΤΙΜΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΚΥΚΛΑΔΙΤΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΥΨΗΛΑΝΤΟΥ 17 – ΚΑΛΛΙΘΕΑ Τ.Κ. 176-75
ΤΗΛ. 210-94 09 788 – ΦΑΞ. 210-94 03 168